ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda)

15. juuli 2011 *

Kohtuasjas T-108/08,

Zino Davidoff SA, asukoht Fribourg (Šveits), esindajad: advokaadid H. Kunz-Hallstein ja R. Kunz-Hallstein,

hageja,

versus

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindajad: R. Pethke ja J. Laporta Insa,

kostja,

teine menetluspool Siseturu Ühtlustamise Ameti apellatsioonikojas, menetlusse astuja Üldkohtus

I. Kleinakis kai SIA OE, asukoht Ateena (Kreeka), esindaja: advokaat K. Siotou,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

mille ese on hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti teise apellatsioonikoja 30. novembri 2007. aasta otsuse (asi R 298/2007-2) peale, mis käsitleb I. Kleinakis kai SIA OE ja Zino Davidoff SA vahelist vastulausemenetlust,

ÜLDKOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees J. Azizi (ettekandja), kohtunikud E. Cremona ja S. Frimodt Nielsen,

kohtusekretär: ametnik S. Spyropoulos,

arvestades 27. veebruaril 2008 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldust,

arvestades 10. juunil 2008 Üldkohtu kantseleisse saabunud Siseturu Ühtlustamise Ameti vastust,

arvestades 30. mail 2008 Üldkohtu kantseleisse saabunud menetlusse astuja seisukohti,

arvestades 12. novembril 2008 Üldkohtu kantseleisse saabunud repliiki,

arvestades 15. jaanuaril 2009 Üldkohtu kantseleisse saabunud vasturepliiki,

arvestades 2. märtsi 2011. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Zino Davidoff SA esitas 14. juunil 2000 Siseturu Ühtlustamise Ametile (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994 L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) (muudetud kujul) (asendatud nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1)) alusel ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse.

2 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnamärk GOOD LIFE.

3 Kaubad, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassi 3.

4 Ühenduse kaubamärgi taotlus avaldati 26. märtsi 2001. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* nr 27/2001.

5 Menetlusse astuja I. Kleinakis kai SIA OE esitas 15. juunil 2001 määruse nr 40/94 artikli 42 (nüüd määruse nr 207/2009 artikkel 41) alusel taotletava kaubamärgi registreerimisele vastulause, tuginedes segiajamise tõenäosusele määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkt b) tähenduses.

6 Vastulause põhines varasemal Kreeka sõnamärgil GOOD LIFE, mis on registreeritud numbri 102703 all ja mis tähistab klassidesse 3 ja 5 kuuluvaid kaupu, mis vastavad järgmisele kirjeldusele: „Parfümeeriatooted, kosmeetikavahendid, see tähendab lõhnastatud tooted ja õhuvärskendajad".

7 Hageja palus 3. juunil 2005 tõendada varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist Kreekas.

8 Kreekas varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamiseks esitas menetlusse astuja 3. oktoobril 2005 järgmised dokumendid:

– varasema kaubamärgi kehtetuks tunnistamise taotlus, mille esitas hageja ja mis põhines kõnealuse kaubamärgi kasutamata jätmisel, ning Kreeka kaubamärkide halduskomitee 8. aprilli 2002. aasta otsus nr 2910/2002 (edaspidi „Kreeka otsus"), millega jäeti kehtetuks tunnistamise taotlus rahuldamata;

– kümme arvet kuupäevadega ajavahemikus 17. maist 2000 kuni 27. septembrini 2005;

– 17 fotokoopiat fotodest, millel on näha menetlusse astuja väidetavate klientide jaemüügipunktide sisemus ja väliskülg;

– skaneeritud fotod kolmest tootest, mis kannavad kaubamärki GOOD LIFE.

9 Vastulausete osakond lükkas 20. detsembril 2006 vastulause tervikuna tagasi. Varasema kaubamärgi tegelik kasutamine ei olnud tõendatud. Dokumente, millele tugines Kreeka otsus, ei olnud täpsustatud ega esitatud. Pealegi ainult kaks dokumenti, mis olid esitatud tõenditena tegeliku kasutamise kohta, puudutasid viiteperioodi ning müügimaht ei olnud küllaldane selleks, et järeldada, et kõnealust kaubamärki on tegelikult kasutatud.

10 Menetlusse astuja esitas 16. veebruaril 2007 ühtlustamisametile määruse nr 40/94 artiklite 57–62 (nüüd määruse nr 207/2009 artiklid 58–64) alusel kaebuse vastulausete osakonna otsuse peale.

11 Ühtlustamisameti teise apellatsioonikoja 30. novembri 2007. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus") rahuldati kaebus ning tühistati vastulausete osakonna otsus ja saadeti asi nimetatud osakonnale edasiseks menetlemiseks. Apellatsioonikoja hinnangul on Kreeka otsus, milles tuvastati varasema kaubamärgi tegelik kasutamine Kreekas, „käesoleval juhul täiesti asjakohane" (vaidlustatud otsuse punktid 19 ja 20). Pealegi esitati tegelikku kasutamist puudutavate tõendite toetuseks kaks arvet ja üks fotokoopia müügipunkti fotost. 17. mai 2000. ja 8. jaanuari 2001. aasta arvetest ilmneb ka 19 287 ja 782 toote müük varasema kaubamärgi all (vaidlustatud otsuse punkt 22). Kuigi tõendeid ei ole palju, on need piisavad selleks, et tõendada varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist Kreekas (vaidlustatud otsuse punkt 24). Kuigi neist tõenditest ükski ei pruugi üksikuna olla piisav kõnealuse kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamiseks, on menetlusse astuja esitatud tõendid nende kogumis – võttes arvesse eelkõige Kreeka otsuse asjakohasust – piisavad selleks, et järeldada, et määruse nr 40/94 artikli 43 lõike 3 (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 42 lõige 3) tähenduses kasutati varasemat kaubamärki tegelikult kaupade puhul, mille jaoks see registreeriti (vaidlustatud otsuse punkt 26).

Poolte nõuded

12 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt või menetlusse astujalt.

13 Ühtlustamisamet palub Üldkohtul:

– tunnistada teine ja neljas väide vastuvõetamatuks;

– jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

14 Menetlusse astuja palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

15 Hageja esitab hagi põhjendamiseks viis väidet ehk esiteks väite, et Kreeka otsuse arvessevõtmisega on rikutud seaduslikkuse põhimõtet, teiseks väite, et on rikutud määruse nr 40/94 artikli 43 lõiget 2 (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 42 lõige 2) ja on tehtud vale faktiline järeldus, kolmandaks väite, et on rikutud komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189) eeskirja 22 lõikeid 2 ja 3, neljandaks väite, et on rikutud määruse nr 40/94 artikli 74 lõiget 1 (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 76 lõige 1) ja on tehtud vale faktiline järeldus, ning viiendaks väite, et on rikutud määruse nr 40/94 artikli 73 teist lauset (nüüd määruse nr 207/2009 artikli 75 teine lause).

16 Apellatsioonikoda järeldas vaidlustatud otsuses, et on toimunud varasema kaubamärgi tegelik kasutamine, tuginedes Kreeka otsusele ning 17. mai 2000. ja 8. jaanuari 2001. aasta arvetele.

17 Hageja väidab, et apellatsioonikoda rikkus seega seaduslikkuse põhimõtet, määruse nr 40/94 artikli 43 lõiget 2 ning artikleid 73 ja 74 ning samuti määruse nr 2868/95 eeskirja 22 lõikeid 2 ja 3.

18 Ühtlustamisamet ja menetlusse astuja väidavad, et apellatsioonikoda tuvastas õigesti varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise. Esitatud tõendid on piisavad selleks, et järeldada, et varasemat kaubamärki on Kreekas viiteperioodil tegelikult kasutatud. 17. mai 2000. aasta arve puudutab 19 287 toodet ning 8. jaanuari 2001. aasta arve 782 toodet. Vastuepliigis möönab ühtlustamisamet siiski, et need arved tõlgiti valesti

ning apellatsioonikoda andis neile seetõttu väära tõlgenduse, kuivõrd tegelikult annavad need tunnistust müüdud toodete väiksemast arvust kui see, mille vastulausete osakond algselt tuvastas ja mida apellatsioonikoda kordas. Ühtlustamisameti sõnul on need arved siiski tähtsusetud igakülgse hinnangu andmisel tegelikku kasutamist puudutavatele tõenditele, mille hulgas on peamine tõend Kreeka otsus, mille tõttu apellatsioonikoda leidis, et varasemat kaubamärki oli tegelikult kasutatud.

19 Määruse nr 40/94 artikli 74 lõikes 1 on ette nähtud, et „[ühtlustamis]amet [kontrollib] fakte omal algatusel; registreerimisest keeldumise suhteliste põhjustega seotud menetlustes piirdub [ühtlustamis]amet siiski kontrollimisel osaliste esitatud faktide, tõendite ja väidetega ning esitatud nõudmistega". See säte väljendab hoolsuskohustust, mille kohaselt pädev institutsioon on kohustatud hoolikalt ja erapooletult uurima kõiki asjas tähtsust omavaid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid (vt selle kohta Euroopa Kohtu 21. novembri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-269/90: Technische Universität München, EKL 1991, lk I-5469, punkt 14, ja 6. novembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-405/07 P: Madalmaad *vs.* komisjon, EKL 2008, lk I-8301, punkt 56; Üldkohtu 18. septembri 1995. aasta otsus kohtuasjas T-167/94: Nölle *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 1995, lk II-2589, punkt 73, ning Üldkohtu 14. detsembri 2005. aasta määrus kohtuasjas T-369/03: Arizona Chemical jt *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-5839, punkt 85).

20 Samuti peavad ühtlustamisamet ja tema apellatsioonikojad selle küsimuse hindamisel, kas varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise kohta esitatud tõendid on piisavad, hoolikalt ja erapooletult uurima kõiki vaidluse poolte esitatud tõendeid.

21 Käesolevas asjas rajas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse Kreeka otsusele, põhjendusel et see on „käesoleval juhul asjakohane", ning 17. mai 2000. ja 8. jaanuari 2001. aasta arvetele. Apellatsioonikoda leidis, et kuigi ükski neist tõenditest ei saa üksikuna olla piisav varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamiseks, on tõendid nende kogumis selleks piisavad (vaidlustatud otsuse punkt 26).

22 Selles suhtes tuleb esiteks tõdeda, et vaidlustatud otsuses piirdub apellatsioonikoda märkimisega, et ta „on seisukohal, et [Kreeka] otsus on tegelikult käesoleval juhul täiesti asjakohane", mööndes samas, et kõnealune otsus ei sisalda mingit teavet nende tõendite laadi kohta, mis esitati otsuse vastuvõtmisele eelnenud haldusmenetluses.

23 Juhul kui ühtlustamisamet, sealhulgas tema apellatsioonikojad, otsustab tõendina kasutada siseriiklikku otsust, mida tal on põhimõtteliselt lubatud teha (vt selle kohta Üldkohtu 16. veebruari 2000. aasta otsus kohtuasjas T-122/99: Procter & Gamble *vs.* ühtlustamisamet (seebi kuju), EKL 2000, lk II-265, punkt 61, ja 19. septembri 2001. aasta otsus kohtuasjas T-337/99: Henkel *vs.* ühtlustamisamet (ümmargune punavalge tablett), EKL 2001, lk II-2597, punkt 58), peab ta vastavalt eespool punktides 19 ja 20 nimetatud põhimõtetele uurima nõutava põhjalikkusega ja hoolikalt, kas see otsus saab tõendada varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist.

24 Käesoleval juhul oleks Kreeka otsuse hoolikal uurimisel ilmnenud, et selles on lakooniliselt viidatud dokumentidele ja argumentidele, mis pooled esitasid otsuse vastuvõtmiseni viinud menetluses. Pealegi ei lisatud neid dokumente ühtlustamisameti toimikusse ning apellatsioonikoda ei saanud neid seega kasutada. Tõendid, mis menetlusse astuja esitas ühtlustamisameti menetluses, ei hõlmanud nimelt ühtegi dokumenti Kreeka asutuses toimunud menetluse toimikust. Neil asjaoludel ei olnud apellatsioonikojal võimalik mõista arutluskäiku, sealhulgas tõenditele antud hinnangut, ega tuvastada tõendeid, millel põhines Kreeka otsus, milles tuvastati varasema kaubamärgi tegelik kasutamine.

25 Apellatsioonikoda ei saanud aga Kreeka asutuse järeldusest lähtuda kui tõendist varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise kohta, ilma et ta oleks täpsemalt kontrollinud, kas Kreeka otsus põhines määravatel tõenditel, mille oli kohustatud esitama menetlusse astuja. Järelikult rikkus apellatsioonikoda määruse nr 40/94 artikli 74 lõiget 1 ja

hoolsuskohustust, kuna ta vaatamata nende tõendite puudumisele omistas Kreeka otsusele tõendusliku väärtuse varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise tõendamisel.

26 Teiseks tuleb analüüsida, kas apellatsioonikoda võis eelkõige 17. mai 2000. ja 8. jaanuari 2001. aasta arvetele tuginedes siiski õiguspäraselt järeldada, et varasema kaubamärgi tegelik kasutamine on tõendatud. Selles suhtes tuleb tõdeda, et vale tõlke ja tõlgenduse tõttu järeldas apellatsioonikoda vääralt, et need arved annavad tunnistust 19 287 ja 782 toote müügist. Nagu hageja märkis ja ühtlustamisamet kohtumenetluses möönis, vastab tulp, mis on tõlgitud „kogust" näitavana, tegelikult „ühiku hinnale" Kreeka drahmides. Nagu ühtlustamisamet möönis, tugines apellatsioonikoda vaidlustatud otsuses seega hooletu tõlke tõttu valedele arvudele.

27 17. mai 2000. aasta arve õigest tõlkest ilmneb, et 19 287 eeterliku õli, kreemi ja lõhnaseebi asemel müüdi ainult 30 eeterlikku õli, üks kreem ja 9 seepi ehk kokku 40 toodet. Mis puudutab 8. jaanuari 2001. aasta arvet, siis ilmneb õigest tõlkest, et varasema kaubamärgi all müüdi ainult 45 seepi. Seevastu – nagu ühtlustamisamet kohtumenetluses möönis – kõnealusel arvel mainitud 1500 lõhnakotikest ei kanna varasemat kaubamärki ega saa seega tõendada selle kaubamärgi kasutamist. Niisiis on müüdud toodete arv märkimisväärselt väiksem sellest, mille tuvastas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuses. Järelikult tegi apellatsioonikoda 17. mai 2000. ja 8. jaanuari 2001. aasta arvete hindamisel vea, mida ei saa jätta tähelepanuta.

28 Võttes arvesse, et Kreeka otsusel on üksnes piiratud tõenduslik väärtus, oli arvete andmete õige hindamine varasema kaubamärgi tegeliku kasutamise analüüsimisel määrava tähtsusega. Kuna nendele kahele arvele antud hinnang põhineb valel tõlkel, järeldub sellest, et kogu vaidlustatud otsus on rajatud hoolsuse puudumise tõttu faktide hindamisel tehtud veale. Järelikult rikkus apellatsioonikoda haldusmenetluses,

mille tulemusel tehti vaidlustatud otsus, määruse nr 40/94 artikli 74 lõiget 1 ja hoolsuskohustust, kuna ta ei uurinud hoolikalt ja erapooletult kõiki asjas tähtsust omavaid asjaolusid. Ei ole välistatud, et kui neid tõendeid oleks nõuetekohaselt uuritud, oleks see võinud vastavalt olukorrale kaasa tuua selle, et apellatsioonikoda oleks varasema kaubamärgi tegelikku kasutamist puudutavatele tõenditele andnud teistsuguse hinnangu.

29 Seetõttu toob käesolev menetlusnormi rikkumine kaasa vaidlustatud otsuse tühistamise. Tuleb nõustuda väitega, et määruse nr 40/94 artiklit 74 on rikutud.

30 Seetõttu tuleb vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja teisi väiteid läbi vaadata.

Kohtukulud

31 Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud ühtlustamisameti kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja mõista ühtlustamisametilt, kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud.

32 Kodukorra artikli 87 lõike 4 kolmanda lõigu alusel kannab menetlusse astuja ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda)

otsustab:

1. **Tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) teise apellatsioonikoja 30. novembri 2007. aasta otsus (asi R 298/2007-2).**

2. **Jätta ühtlustamisameti kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Zino Davidoff SA kohtukulud.**

3. **Jätta I. Kleinakis kai SIA OE kohtukulud tema enda kanda.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 15. juulil 2011 Luxembourgis.

Allkirjad